



Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

XLVII. De Ordine servando in Causis super nullitate Professionis Regularis.
4. Martii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

Dat. Pont.
Anno VIII.
die 16. Jan-
uarii 1748.

Ordini tibi commisso, Benevolentiae Nostrae pi-
gnus, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Major-
rem die decima sexta Januarii Millesimo sep-
tingentesimo quadagesimo octavo, Pontifica-
tus Nostri Anno Octavo.

**XLVII. De ordine servando in Causis super nullitate
Professionis Regularis.**

BENEDICTUS EPISCOPUS

*Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei
memoriam.*

Prooemium.

SI datam hominibus fidem frangere, con-
ventionesque eas, quae ab humanis legibus
robur accipiunt, abrupte, ac violare non
licet; multo magis necesse est obligatum Deo
mentis propositum immutabiliter servari, Nos-
que praesertim, utpotè sacrarum Legum cu-
stodes a Deo constitutos, oportet earum pac-
tionum, quae Divino & Ecclesiastico jure in-
dissolubiles sunt, perpetuam firmitatem, & ob-
servantiam asserere. Eam ob rem jam usque
ab Anno Incarnationis Dominicae MDCCXXI.
Pontificatus Nostri II., Apostolicas Literas de-
dimus, incipientes: *Dei miseratione*, in Bulla-
rio Nostro deinde editas Tom. I. nu. 33., qui-
bus certum praescripsimus ordinem, in Tribu-
nalibus Ecclesiasticis servandum, quum in ip-
sis discuti & definiti deberent Causae, in qui-
bus de nullitate alicujus matrimonii contracti
ageretur; non eo quidem consilio, ut si quod
fortè matrimonium cum impedimento aliquo
dirimente initum fuisset, de illius nullitate ju-
diciam postulari, aut fieri prohiberemus; sed,
ut in hoc gravissimo iudicii genere, in quo
de sacro Connubiorum foedere agitur, pleniori
veritatis elucidationi consuleremus; utque
Judices, non sine certissima cognitione omnium,
quae ad rem maximè conducunt, huiusmodi
vinculum ex tot rationibus insolubile, senten-
tias suis, tamquam irritum ab initio, dissolvent.
Cujus quidem Constitutionis utilitas, Deo
favente, ad hunc diem aperte comprobatur;
quum ex eo tempore, neque tot Causae super
praesens Matrimoniorum nullitate in Tribuna-
libus pendeant; nec tam frequenter, ut antea,
Nobis exhibeantur preces pro obtinendis dis-
pensationibus super Matrimonio rato, & non
consummato: dum scilicet ante omnium o-
culos propositae sunt difficultates paulò quidem
maiores, sed omninò iustae, quae, ex novo
ordine a Nobis statuto, cuilibet superandae se
offerent, antequam optatum finem assequatur.

Ex eisdem
rationibus
statuit novum
ordinem prae-
scribere pro
iudiciis super
nullitate Pro-
fessionum
Regularis.

Quemadmodum itaque pro Matrimonio car-
nalibus a Nobis provisum fuit, ita nunc de
spiritualibus animarum nexibus, de Religiosis
videlicet utriusque sexus Regularium Professio-
nibus, pari ratione statuere decrevimus: nimirum
certam normam ac methodum tradere,
quam observare debeant Judices Ecclesiastici,
quoties iudicia super nullitate Professionum in
aliquo Ordine Regulari a Sede Apostolica ap-
probato factarum, coram ipsis agitari contin-
gat; neque id quidem ad hunc finem, ut aditus
intercludatur iis, qui iustis de causis huius-
modi actiones intentare velint, ac postulent,
Professionem a se factam ex capite nullitatis,
irritam declarari; sed, ut ipsi Judices rerum
veritatem in specie dignoscere, suasque sen-
tentias indubis fundamentis innixas proferre
valeant; ac ne unquam, ex ignorantia facto-
rum, aliquem decernant solum vinculo, dum
is fortè, validà solemnium votorum professio-

ne emissâ, Religioso Ordini, cui nomen de-
dit, re ipsa maneat adstrictus. Qua ex metho-
do a Nobis tradendâ hunc fructum similiter
obventurum speramus, ut & rariores in
posterum in Tribunalibus futurâ sint Causae
super praesens Professionum nullitate; & qui
deinceps huiusmodi nullitatis declarationem in
foro externo obtinuerint, & consequenter a
Religione discesserint, non amplius anxii, aut
male tutâ conscientiam vivant, ac propterea ad
Nos, aut ad Officium Poenitentiarum Nostrae
Apostolicae, ut non semel evenisse novimus,
confugere cogantur, occultato (ut moris est)
in precibus nomine, fatentes sententiam super
Professionis nullitate pravis artibus extortam a
se fuisse, decepto iudice, vel per mendacia
in facti expositione adhibita, vel per corruptos
Testes; ideoque flagitantes, ut ex gratia,
& dispensatione Apostolica, facultas manendi
in saeculo ipsis indulgeatur.

Ut autem ordinate procedamus, distinguen-
dum initio est inter Regulares illos, qui intra
quinquennium a die factae Professionis, de illius
nullitate actionem promovent; & eos, qui
post elapsam quinquennium reclamant. Quod
ad priores attinet, celebre est de illis decretum
Sacrae Tridentinae Synodi sess. 25. de Regulari-
bus, cap. 19. in hæc verba: *Quicumque Regularis præ-
tendat, se per vim & metum ingressum esse Religio-
nem, aut etiam dicat, ante aetatem debitam profes-
sum fuisse, aut quid simile, reliquæ habiunt di-
mittere quacumque de causa, aut etiam cum habiunt
discedere, sine licentia Superiorum; non audiantur,
nisi intra quinquennium tantum a die Professionis,
& tunc non aliter, nisi causas quas prætenderit,
deduxerit coram Superiore suo, & Ordinario.*
In quo sancto decreto licet in littera Virorum
Regularium dumtaxat mentio fiat, nihilomi-
nùs etiam foeminae Religionem professæ com-
prehenduntur; quum, ex regulis juris masculinum
genus etiam foemininum includat, ubi
una eademque causa pro foeminis æquè, ac
pro masculis militat. Quamvis autem Decreti
verba satis clara sint, variæ tamen quaestiones
circa eorum sensum, ac vim excitatae fuerunt.

Quum etenim ibi sermo dumtaxat sit de
Regulari Professo, qui suam Professionem nul-
lam fuisse contendat: *Quicumque Regularis præ-
tendat se per vim & metum ingressum esse Reli-
gionem &c.*, nihil verò expresse statuatur de ipsa
Religione, cujus aliquando interest alicujus
Alumni sui Professionem irritam declarari; ut
si quis, exempli causa, comperiat occultum
aliquod impedimentum non revelasse, de quo
interrogatus fuerat, adjecta declaratione, quod,
eo forsan existente, & non patefacto, ipsius
admissio a Religione minime rata habenda foret;
hinc dubitatum fuit, an in huiusmodi
casu solus Superior Regularis sine Ordinario
procedere posset, an verò etiam in hæc facti
specie discutienda esset Causa coram Regulari
Superiore simul, & Ordinario Loci. Super quo
Congregatio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium
ad ipsius Concilii Tridentini Interpretationem
ab Apostolica Sede deputatorum constanter
decrevit, Causas huiusmodi super nul-
litate Professionis, tam a Regulari Professo,
quam a Religione, intra quinquennium in iudicium
deductas, & a Superiore Regulari, &
ab Ordinario Loci simul cognoscendas esse.

Quum item quinquennium, intra quod ad-
mittitur reclamatio adversus Professionem, Sancta
Synodus computandum voluerit a die profes-
sionis; cumque potior, atque communior
causa, quae pro nullitate Professionis adduci
solet, in metu consistat; metus autem per totum
quinquennium, atque etiam ulterius, aliquando
perseveret; quaesitum fuit, an, ubi de
metu agitur, initium quinquennii desumendum sit

Reclamo
tio ad
Professionem
intra quinquennium
quatenus
imitatur
Decreto
Concilii
Tridentini.

Quod in
cremum
Moniales
comprende-
dit.

Et pro-
dit aequè in
casu ad
inveniam
parte Re-
gionis.

Quinquennium
computatur
a die
Professionis
etiam in casu
metus per-
manens, &
impedimentum
ad reclamandum.

ab ipso die Professionis emissa, aut vero a die, quo Professus liberam reclamandi facultatem habere cepit. Eadem vero post Congregatio declaravit, in utroque pariter casu, concessum quinquennii tempus a die emissa Professionis esse computandum.

Ad idem pariter quinquennium pertinet alia agitata questio, an scilicet predicti Ordinarius, & Superior Regularis cognoscere possint Causas nullitatis Professionis etiam post ipsum quinquennium, ubi nempe Professus intra illius decursum reclamaverit, sed iudicium prosequi deinde neglexerit, aut nequiverit. Decretum est autem ab eadem Congregatione, coram prefatis Iudicibus a Concilio memoratis agendam esse Causam, etiam post elapsum quinquennium, dummodo satis constet, eam intra prescriptum tempus a reclamante serio intentatam fuisse.

De ipsis autem Iudiciis pro huiusmodi Causarum cognitione a Sancta Synodo designatis, per ea verba, *coram Superiore suo, & Ordinario*; complures similiter motæ sunt questiones, quæ majori eorumdem verborum elucidationi causam dederunt. Et primo questum fuit, quisnam censendus esset Superior Regularis in casu, & ad effectum, de quo agitur; utrum scilicet Provincie Rector, an Generalis Ordinis Moderator; Congregatio autem eiusdem Concilii Interpreter definitivè esse Superiorem localem, nimirum Abbatem, vel Guardianum, sive Priorem, aut alio quocumque nomine nuncupatum Præpositum, seu Rectorem illius Monasterii, aut Cœnobii, in quo reclamans Professionem emisit; eum nempe, qui huiusmodi Monasterii, aut Cœnobii regimen exercet, quo tempore Causa super nullitate Professionis in iudicium deducitur. Questum item fuit, quisnam Monialium proprius Superior dicendus sit, ad effectum iudicandi una cum Ordinario de earum Professionis nullitate. Respondit fuit, quod, si agatur de Monialibus Ordinario Loci immediate subiectis, tunc, quem nullus sit earum Superior Regularis, solus Ordinarius iudicet de Professione reclamantium intra quinquennium: Si vero Moniales Regularium regimini subsint, tunc huiusmodi Causæ iudicandæ sunt ab Ordinario loci simul, & a Superiore Regulari; ab eo nimirum, cui conceditum est universum Monasterii regimen, non autem a Confessario Regulari Monialium. Dubitatum est etiam, utrum Superior Regularis ius suum cedere possit Ordinario Loci, eique permittere, ut in huiusmodi Causis solus procedat, & iudicet; Id autem prædicta Congregatio fieri posse negavit; permisit tamen Superiori Regulari, ut si iudicium assumere nolit, aut non possit, alium subrogare valeat vel Regularem, vel etiam Ecclesiasticum Sæcularem juris Canonici peritum, qui una cum Ordinario Iudicis partes exerceat. Denique questum fuit, si forte Ordinarii, & Superioris Regularis iudicia inter se discrepantia existerint, quodnam ex ipsis alteri prævalere debeat. At in hoc casu responsum fuit, Causam ipsam ad Apostolicæ Sedis iudicium devolutam censeri.

Quum verò inter capita nullitatis Professionem Regularem irritantia, unum etiam adnumeretur, si nempe aliquis Professionem emisit in Cœnobio ad Novitiorum institutionem minime destinato, in iis tamen locis, in quibus rec. mem. Prædecessor Noster Clemens Papa VIII. Decreta de Regularibus a se edita vim habere mandavit; si quis ex hoc capite Professionem a se factam intra quinquennium impugnaverit, aut etiam si Religio intra idem quinquennium postulaverit alicuius Professionem ex huiusmodi capite irritam declarari; decretum extat a fel. record. Urbano Papa VIII.

altero Prædecessore Nostro, iustis gravibusque de causis, ac de consilio præfate Congregationis Concilii Tridentini Interpretis, editum die v. Januarii Anni MDCXXXVI., incipien. *Ad occurrendum*, quo statutum fuit, huiusmodi Causas ad eandem Congregationem privatè pertinere. Hæc sunt potiora in hoc genere Decreta ex Regestis prælaudatæ Congregationis excerpta, quæ licet aliàs a Prædecessoribus Nostri Romanis Pontificibus Apostolica Auctoritate non semel approbata fuerint, & confirmata; Nos tamen eadem, præsentium Litterarum tenore, atque Auctoritate simili, novo approbationis, & confirmationis Nostre robore communibus, atque ab omnibus, ad quos spectat, seu respectivè spectabit, in posterum pro regula haberi, ac plenariæ executioni demandari præcipimus.

Quibus ita constitutis, firmatæque pertinentiæ Causarum, quæ intra quinquennium a die Professionis emissa adversus illius validitatem introducuntur; consequens est, ut & ea indicemus, quæ de ordine, ac methodo in huiusmodi iudiciis servanda, a Majoribus sapienter constituta sunt; tum ea proferamus, quæ Nos ipsi opportunè addenda censuimus, quæque pari auctoritate, ac præsentium litterarum vigore, perpetuis futuris temporibus servari volumus, & mandamus. Jam de ipsa huiusmodi Causarum introductione notum est decretum eiusdem Concilii Tridentini *cit. Sess. 25. cap. 19. de Regular.*, *ut si quis antea habitum sponte dimiserit, nullatenus ad allegandum quamcumque causam admittatur, sed ad Monasterium redire cogatur, & tanquam Apostata puniatur; interim verò nullo privilegio suæ Religionis juvetur.* Ex quo sequitur, Regularem postulanti iudicium fieri de suæ Professionis nullitate, ab ipso iudicii limine repelli, nisi constet eum in Religionem suæ Clausuris morari, & Habitum Regularem resumpsisse, si ipsum antea deposuerit.

De probationibus verò, licet non ignoremus, apud Superiores Regulares, Ordinariosque Locorum usu receptum fuisse, in re tanti momenti, iudicia sua fundare in extrajudicialibus attestacionibus, quantumvis juramento firmatis, quæ ad perpetuam dicuntur; hoc tamen de cætero usurpari prohibemus; volentes, atque districtè mandantes, ut ad adstruendas probationes in huiusmodi Causis necessarias, verus & judicialis Processus omninò conficiatur; in quo & Articuli exhibeantur ex parte illius, qui adversus Professionem agit; & Interrogatoria dentur ab ea parte, quæ stat pro ipsius Professionis validitate; & Testes tam super Articulis, quam juxta huiusmodi Interrogatoria examinentur; utque, hac formâ non servatâ, Processus ipse, & Sententia dependenter ab eo prolata, insanabili nullitatis vitio corruere censeantur; salva etiam dispositione juris communis, quoad alia nullitatis capita, si quæ forte in ipsa Processus compilatione intervererint.

Sub eadem poena nullitatis, decernimus, atque statuimus, ut in hoc iudicio citari, & audiri debeant tum Defensores Monasterii, seu Cœnobii, in quo Professus Vota Religiosa suscepit, tum ipsius Professi Consanguinei, sive propinqui, sive alii, quibus bona sua donavit, aut cessit; uno verbo omnes, quorum interest illius Professionem sustineri; in primis autem ii citentur (si superstitites fuerint) qui indicati erunt tanquam Auctores, aut complices metus eidem incussi, ut Votis inivitis se obstringeret. Quemadmodum verò in citata Constitutione Nostra, quæ incipit *Dixi miseracione*, decrevimus, ut in singulis Dicecesibus ab Ordinario deputari deberet aliquis probitate, ac doctrina commendatus, cuius officium esset in

Actio intentata intra quinquennium, licet deserta, tamen iudicatur ab Ordinario, & a Superiore Regulari.

Regularis Superior ad effectum &c. intelligitur Superior localis de tempore motæ litis.

Item pro Monialibus, nisi immediate subint Ordinario.

Superior Regularis abstinere nequit a Iudicio.

Potest tamen alteri suas vices delegare.

Disfentionibus inter se Iudicibus, Causa devolvitur ad Sedem Apostolicam.

Ad eandem Sedem privatè pertinent Causæ Professionum emissæ extra Cœnobia pro novitiatu assignata.

Apostatæ repelluntur a limine iudicii, nisi ad Religionem redierint &c.

Iudicium inniti debet rigorosis probationibus, & Processibus judicialibus.

Citari debent Defensores Monasterii, & omnes interesse habentes.



Defensor
Professionis
ex officio de-
putandus.

Cujus ex-
pensis ope-
ram præstare
debeat.

Defensoris
partes eadem
in ulteriori-
bus instantiis.

A prima
sententia pro
nullitate lata
semper ap-
pellari de-
bet.

Unica Sen-
tentia pro
nullitate Pro-
fessionis pro-
lata executio
suspenditur.

Causis Matrimonialibus in iudicio stare pro validitate Matrimonii; ita nunc omnibus, & singulis Locorum Ordinariis committimus, & mandamus, ut personam aliquam similibus qualitatibus præditam in suis respectivè Dicoecibus eligant, cui *Defensoris Professionum* munus imponant; utque huic omnia demandata, injuncta, & respectivè applicata esse censeantur, quæcumque Nos in præcatis Literis de Matrimonii Defensore statuimus; Nos enim eadem omnia, præsentium tenore, ad hujusmodi Professionum Defensores expressè extendimus, & respectivè applicamus, & quoad istos pari modo locum habere decernimus. Id solum peculiariter pro Defensore Professionis in præsentibus statuimus, ut scilicet quidquid pro ipsius honorario, aut mercede, sive pro expensis in defensione Causæ occurrentibus, eidem præstandum esse Judex prudenter arbitratus fuerit, id omne ab illis exsolvi debeat, quibus a Professo renunciata fuerunt bona in Religionis ingressu dimissa; Si verò hi non existant, aut si Professus nihil renunciandum habuerit, ipsa Religio, quatenus ex illis sit, quæ temporalia bona possident, ad hujusmodi solutiones teneatur: Si autem nec adfuit bona renunciata, nec Ordo Regularis de quo agitur, quidquam possideat, tunc Defensori Professionis satisfiat ex pecuniis Mulctarum illius Tribunalis, in quo Causa agitata fuerit, sive alterius, prout in aliis prædictis Literis Nostris de Matrimonii Defensore statuimus.

Lata demum Sententia a Superiore Regulari, & ab Ordinario Loci, si ea pro validitate Professionis pronunciata fuerit, neque Professus appellationem interponat, Causam finitam esse non dubitatur. Si verò Professus ad Judicem secundæ instantiæ appellaverit, vel etiam ulterius eadem Causa retractanda fuerit; in omnibus hisce iudiciis volumus similiter Defensorem Professionis ex officio deputatum intervenire, eodem prorsus modo, quo in citata Constitutione decrevimus, Defensorem Matrimonii, in secunda & ulteriori instantia, iudicio semper adesse. Ac sicuti præterea statuimus, hujusmodi Defensoris partes esse, a Sententia Judicis primæ instantiæ pro Matrimonii nullitate lata ad ulterioris instantiæ Judicem provocare; & formam prosequendi iudicium in ulterioribus hujusmodi instantiis præscripsimus; ita porro volumus, ut Defensor Professionis a Sententia in prima instantia pro nullitate Professionis edita appellare omnino debeat; atque in secunda; seu ulteriori hujusmodi Causarum revisione, eadem omnia volumus observari, quæ pro Causis Matrimonialibus in eadem Constitutione mandavimus.

Quemadmodum denique legitimæ pœnas ibidem constituimus adversus eos, qui post unicam obtentam Sententiam pro prioris Matrimonii nullitate, sive pendente appellatione, sive eâ per incuriam, aut fraudem Defensoris non interpositâ, ausi fuissent novas Nuptias contrahere; atque decrevimus nemini licere ad altera Vota transire, nisi duæ saltem Sententiæ conformes pro nullitate prioris Matrimonii emanaverint; ita, si quis in Ordine Regulari Professus, post unicam Sententiam favore Nullitatis Professionis pronunciatam, sive pendente, sive omnîsâ culpabiliter appellatione, à Claustris exire, a Religione discedere, quodque magis est, Habitum Regularem abjicere præsumpserit; volumus, atque statuimus, omnibus eum pœnis, atque censuris a Sacris Canonibus, & a Constitutionibus Apostolicis contra Apostatas latis, atque sancitis, subjacere, & obnoxium esse; decernentes pariter, in hujusmodi Causis de Professionis nullitate, liberum Professo non esse a Religione migrare, nisi duas saltem obtinuerit Sententiæ conformes, quibus ab eo

emissa Professio nulla, & irrita declarata fuerit.

Et primæ quidem Instantiæ Judices super validitate Professionum, quæ intra quinquennium judicialiter impugnantur, ut supra dictum est, Superior Regularis, simulque Ordinarius Loci esse debent. Si verò eadem Causæ in secunda, aut ulteriori instantia sine discutiendâ, statuiamus, inhærentes antiquis quibusdam sæpeditæ Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Decretis, (quæ pariter tenore præsentium approbamus, & confirmamus) ut Causæ hujusmodi ad eos Judices devolvantur, ad quos de jure aliæ omnes Causæ Ecclesiasticæ, post Sententiam Ordinarium, in gradu appellationis respectivè devolvuntur; ita tamen, ut hi quoque Judices, sicuti Ordinarius in prima instantia unâ cum Superiore Regulari processit, sic & ipsi procedere, & judicare debeant unâ cum Superiore Regulari, non quidem illius Monasterii, in quo reclamans professus est, sed alterius Monasterii ejusdem Ordinis in eorum Civitate, aut Dicoesi existentis, vel, eo non extante, cum Superiore vicinioris Monasterii ejusdem pariter Ordinis, seu cum alia persona Ecclesiastica, cui, juxta præmissa, Superior ille ad quem pertinet, suas vices ad hunc effectum delegaverit. Si autem hujusmodi Causæ in secunda, aut ulteriori instantia ad Sedem Apostolicam devolvantur, & a prædicta Congregatione Concilii, sive ab altera super Consultationibus Episcoporum, & Regularium, aut denique ab Auditorio Rotæ, ut respectivè assoler, discutiendæ fuerint; nullus erit locus ad judicandum Superiore Regulari; qui neque tunc ad ferendam Sententiam admittitur, quum ab eadem Congregatione Concilii, juxta relictum superius Urbani Prædecessoris Decretum, examinanda fuerit, etiam intra quinquennium, validitas Professionis ex eo capite impugnetur, quod facta fuisse asseratur in Monasterio, aut Cœnobio Religiosis Tyronibus instituendis minime addicto.

Hactenus de iudiciis super nullitate Professionis, quæ intra quinquennium a die ipsius Professionis emissæ introducuntur; de quibus hoc etiam declarando decernimus, ut quæcumque in superioribus statuta sunt, ea omnia locum habere, & observari debeant etiam in Curia S. R. E. Cardinalis, Nostri, & Romani Pontificis pro tempore in Urbe, ejusque Districtu Vicarii in Spiritualibus Generalis; quoties hujusmodi Causas intra idem quinquennium in ipsius Tribunali Ordinario judicandas esse contingat. Jam verò videndum est de ejusdem generis Causis, quæ, post elapsum quinquennium hujusmodi, in iudicium adducuntur.

Porro quum Sancta Tridentina Synodus, post quinque annos ab emissâ Professione transactos, omnem aditum ad reclamandum Professo interclusum esse sanxisset, per ea aperta verba superius relata: *Non audiat, nisi intra quinquennium a die Professionis*; adeo inhærendum hujusmodi sanctionis literæ duxerunt Majores Nostri, ut sub præ mem. Prædecessore Nostro Gregorio Papa XIII. decretum fuerit, ac veluti pro regula statutum, nullius Causæ introductionem super nullitate Professionis, elapso quinquennio, admittendam esse; etiam si Professo per vim, & metum facta diceretur, atque probari vellet, hujusmodi vim, & metum toto quinquennii tempore permanisse. Verba Decreti die v. Martii Anni MDXCVIII. editi, quæ habentur *Decretorum Congregationis Concilii Tom. 9. fol. 55.* hæc sunt: *Gregorius XIII. ex Sententia Congregationis Concilii declaravit, eos, qui per vim, & metum se Religionem professos præstenderent, nisi intra quinquennium reclamaverint, eo elapso, non esse audiendos, tametsi*

In fine
da, & de
riori iudicio
Causæ de
voluntate
quos de

Alteri
gularis
rior ad
candum
mensuram

Non
men
Causa
Sedem
Italicam

Præmissi
locum
Tribunali
Rmi
Cardinalis
Vicarii
Urbani

Postquam
omnis
Professione
olim rejecta

allegarent, vim & metum semper durasse.

At verò procedentibus temporibus, non sine justis gravibusque causis, ut planè persua- sum habemus, inducendum fuit, ut admitteretur instantiæ pro restitutione in integrum ad- versus lapsum quinquennii.

De quibus tamen iudicium facere ad Apo- stolicam Sedem semper privatè pertinuit, si- ve ex parte Professi, si ve ex parte Religionis instantiæ hujusmodi proponerentur, ac licet ipsa reclamatio ob impedimentum per totum quinquennium perseverans dilata fuisse diceretur. Hoc enim remedium restitutionis in inte- grum, extraordinarium in jure vocatur, cu- jus concedendi facultas Judicibus inferioribus competere nequit, non obstante quacumque contraria consuetudine; etiam immemorabili, aut quolibet asserto privilegio; ut patet ex compluribus in eandem sententiam decretis e- jusdem Congregationis Tridentini Concilii In- terpretis, quæ recensita fuerunt in Decreto edito die XXIV. Septembris Anni MDCCXL. in Causa Sicula Restitutionis in Integrum, quod a Nobismetipsis die XXVIII. ejusdem mensis, & anni approbatum, & confirmatum fuit, quod- que iterùm præsentium tenore approbamus, & confirmamus; reservato Nobis, & succe- ssoribus Nostris Romanis Pontificibus jure con- cedendi Ordinariis, & Superioribus Localibus, in quibusdam peculiaribus casibus, facultatem examinandi etiam Causas restitutionis in inte- grum, ac super ipsis pronuntiandi, antequam ad sententiam ferendam super Professionis vali- ditate, aut nullitate deveniant; ut non semel ex Apostolicæ Sedis dispensatione factum fuisse non ignoramus.

Hujus autem iudicii methodus diversa quon- dam fuit ab ea, quæ in præsentibus observatur. Antiquis enim temporibus, visa probabili ra- tione, seu sumo, ut ajunt, causarum restituti- onis in integrum, ea ab Apostolica Sede con- cedebatur; nimirum facultas indulgebatur re- clamantibus adversus Professionem, ut, licet elapsum esset quinquennium, nihilominus de il- lius nullitate coram Judicibus competentibus actionem promovere possent; pro cujus iudicii instructione deinceps a Superiore Regulari, & ab Ordinario Loci legitimus conficiebatur Pro- cessus, atque sententia super validitate, aut nullitate ferebatur. Quæ sanè methodus si hoc etiam tempore in usû esset, oporteret Nos eor- um præcipuè, quæ ad hujusmodi iudicium con- sequentia sunt, rationem habere; ac providere, ne unius tantum sententiæ vigore Professiones Regulares dissolverentur. Sed alius hodierno tempore est ordo, qui in præfatis Congrega- tionibus, seu Tribunalibus Urbis, pro conce- denda restitutione in integrum adversus lapsum quinquennii, observatur; Nam priusquam su- per eo quidquam decernatur, committitur Or- dinario Loci, & Superiori Regulari, ut Pro- cessum conficiant; eoque demum transmissis, proponitur dubium super concessione restituti- onis in integrum, idque non minus accuratè, ac severè examinatur, ac si dubium propositum esset super ipsa validitate, aut nullitate Profes- sionis. Si autem petita in integrum restitutio concedatur, tunc Ordinario, & Superiori Lo- cali committitur, ut sententiam proferant super controversa Professionis validitate. Sed quan- vis in hujusmodi Commissionibus plena ipsis relinquatur facultas judicandi si ve pro validitate, si ve pro nullitate Professionis, prout ipsis justum visum fuerit; usu tamen compertum est, quòd, quam iidem satis noverint, quam diligenti, & gravi iudicio apud Sedem Apo- stolicam discussæ fuerint Causæ, propter quas restitutio in integrum concessa fuit; viso dum- taxat hujusmodi concessionis rescripto, nec til-

teriori instituto examine, ad ferendam pro nul- litate Professionis sententiam ut plurimum sine dubitatione procedunt.

Accuratam hujusmodi examen causarum res- titutionis in integrum apud Romanæ Curie Judices in more positum, non modò non im- mutare intendimus, verùm etiam approbatione Nostra singulis, ad quos pertinet, magnoperè commendatum, ab ipsis in posterum obser- vari volumus, ac jubemus; hoc tamen addito, ut in Commissionibus, quæ diriguntur Superio- ribus Regularibus, & Ordinariis Locorum pro conficiendis Processibus, iidem, sub po- na nullitatis actuum, injungatur, ut in omnibus procedere debeant cum interventu Defensoris Professionis; ad quem nimirum pertinebit Interrogatoria dare, juxta quæ examinari de- bebunt Testes, aliaque ad Officium sibi imposi- tum pertinentia diligentissimè præstare. Item vo- lumus, ut in ipsa propositione dubii super con- cessione restitutionis in integrum, tam in præ- fatis Cardinalium Congregationibus, Concilii Tridentini interpretationi, & Episcoporum ac Regularium consultationibus præpositus, quàm in Auditorio Rotæ, aut in quacumque Congre- gatione peculiariter forsàn deputata, sub si- mili nullitatis poena, Defensor Professionis, ab eo, qui Tribunalis caput est, deputatus, expensis eorum, de quibus supra, semper & in omnibus actibus in iudicio stare debeat; neque solum in prima hujusmodi dubii propositione, sed etiam in ulterioribus; quatenus reclamans in prima rejectus, ad novam audientiam ad- mittatur. Denique, ut pro fruendo beneficio restitutionis in integrum, unica favorabilis re- solutio nequaquam sufficiat, nisi ea per secun- dam conformem, iterato Causæ examine, audito- que semper Defensore Professionis, confirmata fuerit; quemadmodum in altera Constitutione Nostra, præsentis initio allegatâ, de Causis super nullitate Matrimonii constitutimus; Nos enim præsentium tenore decernimus, ac sub poenis adversus Apostatas sancitis districtè pro- hibemus, ne quis sub clypeo unicæ resolutionis pro concessione restitutionis in integrum ob- tentæ, & Religiosis Claustris migrare, multò- que minus Habitum Regularem deponere au- deat, seu præsumat: quum ad prædictas poenas declinandas, & altera resolutio super restitutio- ne in integrum priori consentanea, & sententia su- per nullitate Professionis a Superiore Regulari, & ab Ordinario ferenda, expectari omnino de- beant; nec nisi per hujusmodi sententiam, a prædictis Judicibus, prævis duabus resolutio- nibus pro concessione restitutionis in integrum, legitime latam, Iudicium absolutum cense- ri queat.

Quæ omnia si ita observabuntur, ut a No- bis constituta sunt, utque omnibus, ad quos pertinet, ac pertinebit in posterum, sedulo ob- servanda & implenda a Nobis præscribuntur, & enixè in culcantur; profectò non dubitamus, quin multò rariores in posterum futura sint instantiæ, & contentiones eorum, qui vel in- tra quinquennium a die Professionis emissæ, vel etiam eo elapso, susceptum Religiosæ vitæ In- stitutum relinquere aditantur. Ad hoc autem certius obtinendum magnoperè contulerit, si a Superioribus quoque Regularium Ordinum in Novitiorum admissionibus ea observabuntur, quæ & in eorum Constitutionibus, & in De- cretis felicis recordationis Clementis Papæ VIII. Prædecessoris Nostrî statuta sunt, quæque om- nia ab ipsis plenissimè observari, & impleri. Nos pariter ipsis præcipimus, ac jubemus; tum etiam si ipsi minus facile consentum suum præbebunt, ut admittantur ad Professionem Tyrones, si ve qui ætatem quidem a Concilio præ- scriptam compleverint at non ad eam pertigerint,

Inductum postea remedium restitutionis in inte- grum.

A sola A- postolica Se- de conceden- dam.

Ejus con- cessio tamen Judicibus in- ferioribus ali- quando dele- gata.

Antiqua praxis conce- dendi restituti- ones in inte- grum.

Ea nunc non concedi- tur, nisi præ- vio Processu, & examine causarum.

Sententiæ Iudicium Ordinario- rum plerum- que conform- es sunt iudicio super restitutione in integrum.

Defensor Professionis assistere debet tam con- fessione Pro- cessuum de causis restituti- onis in in- tegrum;

Quàm exa- mini Causa- rum apud Sanctam Se- dem.

Examen hujusmodi duplex requi- ritur, ante- quam Ordi- narius, & Superior pro- cedere va- leant.

Quamdiu reclamans in Religione manere de- beat.

Premisso- rum obser- vantia injun- gitur om- nibus ad quos pertinet.

Ac Super- ioribus Re- gularibus ob- servantia Ca- nonum, Con- stitutionum, & Regula- rum.



quæ a Constitutionibus Ordinis statuta est; five illi, qui licet annum Novitatus expleverint ad normam Concilii, adhuc tamen ulterius in eo manere deberent, juxta præscriptum suarum peculiarium Constitutionum; multoque magis ii, qui nec per integrum annum, sed per octo, aut sex menses dumtaxat Tyrocinium posterunt; ac demum si ipsi Superiores haud se interponent, neque curabunt, ut Professi ante legitimam ætatem ad Ordines Sacros promoveantur. Quæcumque enim five in Sacris Canonibus, aut Pontificiis Constitutionibus, five in peculiaribus Ordinum statutis, circa præmissa providè constituta sunt, non parum habent momenti ad religiosam vocationem in hominum cordibus stabilendam, & ad cohibendam versatilem animorum mobilitatem, quæ ut plurimum aut sola, aut potissima causa est, qua Professi adducuntur, ut vota, quibus obstricti sunt, irrita declarari cupiant. Neque verò Apostolica Sedes ullas unquam dispensationes in præmissis concedere consuevit, nisi prævio assensu, aut etiam accedentibus precibus Superiorum Regularium; quibus nempe æquum, & necessarium est fidem adhereri in expositione causarum, quas urgere asserunt pro concedendis dispensationibus, quæ petuntur. Illud autem nullo modo ferri, aut probari potest, quod tamen apud plerisque invaluisse constat, ut scilicet reclamantibus adversus Professionem five intra quinquennium, five post ejus decursum, Superiores ipsi contradicentes se se non exhibeant, aut etiam aperte suffragentur; ex falsa nimirum opinione, quod Religiosorum Virorum societate indignus censendus sit, quicumque ab ea discedere exoptat; quodque ex inuili Monacho, utilis fortasse Clericus Sæcularis existere possit. Nunquam enim licitum est justitiam deserere, aut prodere, quæ jubet omni ratione sustineri actum adeò solemnem, & natura sua irrevocabilem, in quo perficiendo, unà cum Professo, ipsa quoque Religio intervenit.

Utque Religionis, & Professionis defensionem non deferant.

Episcopi procedant contra inferentes vim & metum.

Judices omnia expendant ad normam Juris.

Ad prædictum finem præterea quammaximè proderit, si & Ecclesiastici Præsules, & Judices, debitas officii sui partes explere non prætermittent. Ecclesiarum quidem Præsules, si anathemati subiectos declarabunt omnes & singulos, cujuscumque qualitatibus, conditionibus, & dignitatis fuerint, qui Vignes, aut Viduas, seu alias quascumque Mulieres invitas, præterquam in casibus in jure expressis, coegerint ad ingrediendum Monasterium, vel ad suscipiendum Habitum cujuscumque Religionis, vel ad emitendam Professionem; juxta sanctionem Sacræ Tridentinæ Synodi Sess. xxv. Cap. 18. de Regular., ubi etiam pares censuræ statuuntur adversus eos, qui in hujusmodi factis consilium, auxilium, vel favorem dederint; ac si omnes similiter, quotquot ausi fuerint compellere viros ad ingrediendam Religionem, & ad Vota profitenda, justis gravibusque poenis afficiant. Judices verò, si, falso ante omnia deposito præjudicio, quo nonnulli arbitrantur latissimam viam, quoad fieri potest, aperiendam esse iis, qui inde migrare cupiunt, ubi invito animo commorantur; ad exactam justitiæ lancem expendent & numerum, & qualitatem Testium, qui ad comprobendam nullitatem Professionis inducuntur; & vim majorem a minori, metum gravem a levi, debilem a constantiori sexu, interclusam a permitta reclamandi facultate discernent; aliasque omnes circumstantias sedulo animadvertent, quæ in hoc toto rerum genere ab Auctoribus considerari solent.

Itaque prædictis omnibus & singulis gravissimè denunciamus, districteque præcipimus,

ut in cunctis quæ ad eorum officia pertinent, a justitiæ tramite, & a præscriptis sibi legibus ne minimum quidem discedant; ac meminerint, omnium, quæcumque gesserint, severissimam sibi rationem tum apud Divinum Judicem, tum apud homines reddendam fore. Nos verò, si Deo placuerit valetudinem Nobis cum vita servare, non parum operæ conferre intendimus, quò planius, atque facilius de Causis hujus generis ab ipsis in posterum judicari valeat. Siquidem Nobis propositum est cum consilio selectiorum Virorum in Theologia, & Canonica facultate præstantium, nonnullas quæstiones accuratè examinare ac dirimere, quæ variis Scriptorum opinionibus jactatæ, & varias species induentes, juxta diversas occurrenceum casuum circumstantias, accipites atque sollicitos detinere solent Judicantium animos; ut Nobismetipsis in minoribus olim constitutis non semel evenisse meminimus, quum pro munere Secretarii præfatæ Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, hujusmodi Causas ad regulam Juris exigendas præ manibus haberemus. Ejusmodi sunt, exempli causa, quæstiones: Utrum Professio quamvis initio nulla fuerit, per subsequentes tamen actus convalidetur; quinam sint actus, ex quibus hujusmodi convalidatio, seu ratificatio inducatur; & quid momenti habeat ad hunc effectum susceptio Sacrorum Ordinum ad titulum Religiosæ paupertatis. Præterea, si quis forte ante legitimam ætatem ignorans Professionem emisserit, & in ea ignorantia per plures annos in Religione permanerit, seque validè Professum exillimans, ea omnia, quæ Professorum sunt, una cum Sociis præstiterit, an hic deinde intelligens, qua ætate Vota emisserit, non obstantibus actibus veri Professi a se gestis, adhuc, præfatæ ignorantie præsidio, actionem habeat ad reclamandum adversus Professionem a se factam; an verò talis ignorantia nihil eadem suffragetur, quo minus Professionem initio nullam per subsequentes actus ratam habuisse censeatur. Item, an Professus, qui in Professionis actu impedimentum aliquod, sive defectum, occultavit, de quo interrogatus fuit, addita declaratione ad formam Constitutionum, quod scilicet Religio ipsam cum hujusmodi defectu, aut impedimento forsan occultato admittere non intendebat; an, inquam, talis Professus, qui Religioni dolum struxit, ejusmodi commodum ex propria fraude desumere possit, ut validitatem suæ Professionis ex eo capite impugnet valeat. Denique, an ullam vim habere debeat in foro externo ad suadendam Judici nullitatem Professionis, quod reclamantes Professi asserere sæpè non dubitant, se in proferendis Religiosis Votis, mentem servasse alienam a proposito se obligandi. Hæc omnia, aliasque similia in hujusmodi judiciis frequenter occurrentia, & in utramque partem hæcenus disputata, tum Nostro, tum aliorum, quos, ut supra diximus, in consilium advocaturi sumus, diligenti studio, Deo adjuvante, explanare deliberavimus.

Interim præsentibus Literas, cum omnibus & singulis in ipsis decretis, atque statutis, firmas, validas, & efficaces existere, ac perpetuo fore, suosque plenarios, & integros effectus sorti, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissimè, & inviolabiliter observari volumus, & decernimus. Sicque & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, prædictæque S. R. E. Cardinalium Congregationes Generales & Particulares, aliosque ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sanctæ Sedis Nuncios,

De variis quæstionibus in hac materia occurrentibus examini.

Classifica pro perpetua præsentibus firmitate.

aliove quolibet quacunque præminetia, auctoritate, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis altere iudicandi, & interpretandi facultate, ubique iudicari, & definiti debere; ac nullum, irritum, & inane, si fecus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus, tam Casarum forsan ad hunc diem introductarum pendentia, quas quidem causas, in quibuscumque statibus, & terminis de præsentibus reperiantur, juxta superius præscripta omnino tractari, iudicari, & definiti debere expressè decernimus; quam Nostra & Cancellariæ Apostolicæ Regula de Jure quæsitum non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, Decretis quoque, & Resolutionibus a præfatis Cardinalium Congregationibus, sive ab Auditorio Rote prædicto, aut aliis quibuscumque iudicibus, & Tribunalibus, aliis forsan, & aliter factis, conditis, & emanatis, nec non quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, Privilegiis, Exemptionibus, & Indultis, etiam in corpore juris clausis, & Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, & Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisque quibuslibet specificis, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, & cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam derogatoriis derogatoriis, & irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac aliis quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plenè & sufficienter expressis, & exactissime servatis, & specificatis respectivè habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, hac vice dumtaxat, & ad præmissorum effectum, plenissime, & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Volumus insuper, & eadem Auctoritate prædicta mandamus, ut eadem præsentibus, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætereundè valeat, ipsas præsentibus, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, nec non Cancellariæ Apostolicæ, Curieque Generalis Innocentianæ in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ, per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, & affigi, sicutque publicatas & affixas, omnes, & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere & archare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, & notificatæ fuissent.

Utque earundem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici fuscipis, ac Sigillo alicujus Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis,

Voluntatis, Mandatorum, Statutorum, Decretorum, & Derogationum infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoram Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo septimo, quarto Nonas Martii, Pontificatus Nostri Anno VIII.

D. Card. Passioneus.

J. Datarus.

VISA DE CURIA

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die 16. Martii 1748.

Præscribitur Ritus impertiendi Pontificiam Benedictionem super Populum, servandus a Regularibus eorum Ordinum, quibus facultas hujusmodi statis diebus a Sancta Sede indulta fuit.

Deest inscriptio, quæ cuilibet Superiori Generali dictorum Ordinum aptata fuit.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exemplis Prædecessorum nostrorum adducti, nonnullis Familiis Regularium permittimus, ut Fideles, qui statis anni diebus ipsarum Ecclesiarum inviserent, & indictis pietatis operibus satisfacerent, Indulgentiam Plenariam consequerentur, utque Monasterii Præses, vel alius Sacerdos a Patre Provinciali designandus, populo tunc temperis congregato, Summi Pontificis nomine, Benedictionem impertiret.

Nullus unquam ritus ad hanc rem peragendam præscriptus fuit; quæ quidem extra Urbem solum contingit, cum Pontifex ipse Romæ Benedictionem populo elargiatur: etenim is ritus, qui Urbani VIII. Prædecessoris nostri auctoritate probatus asseritur, & qui post editos nonnullos Romanos Rituales typis impressus fuit, ad eam Benedictionem, de qua verba facimus, minime pertinet; sed illam complectitur, quæ, non pluries, non semel quolibet anno, sed aliquâ urgente legitimâ causâ, populis & agris tribui consuevit, & pro qua certus Delegatus Apostolicus semper constituitur, qui Brevi Apostolico munitus, potestatem obtinet non solum benedicendi populo, sed illum quoque dissolvendi ab omni vinculo Excommunicationis, Suspensionis, Interdicti, & a cæteris Ecclesiasticis Censuris ac poenis, si quas fortè populus imprudens atque ignarus contaxerit, etiam si illæ in Bulla in Cæna Domini contineantur.

Cum hæc ita sint, tamen deprehendimus, quemdam ritum temerè, & inconsultò excogitatum esse pro supradicta prima Benedictione Pontificia invocativa, quæ aut pluries, aut semel datur quolibet anno. Quippe simplex Sacerdos in medio Altaris collocatus, Ministris circumstantibus, & sacris indumentis ornatus, trinam Benedictionem populo impertit, & alia plura gerit, quæ enumerare hoc loco supervacaneum existimamus.

Equidem Benedictio super populum solemnitas est:

Dat. Pontif. anno VIII. die 4. Martii 1748.

XLVIII.

Summa Pontificiæ concessio.

Nullus ritus pro hac Benedictione est præscriptus.

Quamquam pro alia Benedictione sit designatus.

Forma, quæ aliqui usi sunt, refertur.

Trinam Benedictionem impertiendo.

De Jure Benedicendi,

Quibuscumque in contrarium non obstantibus.

Publicationi præsentis Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimatio omnibus facta.

Transumptis fidem præstari sancitur.

Sancio pœnalis.